

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/147/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621201292
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:4621201292.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členiek senátu JUDr. Marty Šašinkovej a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobkyne L. Q. Ó. K., B.. X.X.XXXX, X. W. H. XXXX/XX, XXX XX X., právne zastúpená ULC Čarnogurský s.r.o., Tvarožkova 5, 814 99 Bratislava, IČO: 35 975 016, proti žalovaným 1/ ACS teplo j.s.a., Družstevná 1090/86, 956 17 Solčany, IČO: 51 962 802, právne zast. AG LEGAL s.r.o., Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 326 511 a 2/ J&T BANKA, a.s., Sokolovská 700/113a, Karlín, 186 00 Praha 8, Česká republika, IČO: 471 15 378, právne zast. Allen & Overly Bratislava, s.r.o., Eurovea Central 1, Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 857 897, v konaní o určovacej žalobe, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č.k. TO-4Cb/36/2021-580 zo dňa 7.6.2023 jednohlasne, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Nitra č.k. TO-4Cb/36/2021-580 zo dňa 7.6.2023 v napadnutom výroku II. p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému 2/ priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie sťažnosť žalobkyne zamietol a žalovanému 2/ priznal náhradu trov konania o sťažnosti proti žalobkyňi v plnej výške.

2. V odôvodnení súd uviedol, že Okresný súd Topoľčany uznesením č.k. 4Cb/36/2021-487 zo dňa 11.1.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.2.2022, konanie zastavil a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v plnej výške. Uznesením č. k. 42Cb/36/2021-540 zo dňa 7.3.2023 vyššia súdna úradníčka prvým výrokom rozhodla, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania vo výške 3.578,22 EUR do troch dní od právoplatnosti uznesenia, na účet právneho zástupcu žalovaného 1/ a druhým výrokom rozhodla, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov konania vo výške 2.370,52 EUR do troch dní od právoplatnosti uznesenia, na účet právneho zástupcu žalovaného 2/.

3. Proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou žalobkyňa v zákonnej lehote podala sťažnosť a žiadala, aby súd napadnuté uznesenie buď zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo, aby ho zmenil tak, že bude povinná zaplatiť žalovanému 1/ trovy konania vo výške 1.285,64 EUR a žalovanému 2/ trovy konania vo výške 1.799,10 EUR. Svoju sťažnosť odôvodnila tým, že napadnuté uznesenie je nesprávne, keďže žalovanému 1/ bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia aj za ďalšiu poradu s klientom dňa 18.10.2021, za písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 21.6.2021, za písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 20.10.2021 a za ďalšiu poradu s klientom zo dňa 7.1.2022 a okrem toho žalovanému 2/ bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za písomné podanie na súd - vyjadrenie z 21.10.2021, nakoľko tieto úkony právnej služby boli vykonané neúčelne a právni zástupcovia vo svojich vyjadreniach neuvádzali žiadne nové skutočnosti, iba opakovali svoje pôvodné argumenty. Predmetné úkony právnej služby žalobkyňa považovala za svojvoľné, ktoré neboli

nevyhnutné na uplatňovanie alebo bránenie práva žalovaných 1/ a 2/, a mohli byť vykonané v rámci iného úkonu právnej služby.

4. Žalovaný 1/ sa k sťažnosti žalobkyne vyjadril a žiadal sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť s tým, že napadnuté uznesenie považuje za vecne správne a riadne odôvodnené. Tvrdenia žalobkyne v jej sťažnosti považoval iba za účelové, nakoľko je nepochybné, že výdavky na zastúpenie strany advokátom sú spravidla odôvodnené. Všetky žalobkyňou napádané úkony právnej služby boli účelné a odôvodnené a boli vykonané v príčinnej súvislosti s procesným postupom žalovaného 1/ k predmetu súdneho konania. Pokiaľ ide o úkon právnej služby, a to vyjadrenie zo dňa 21.6.2021, tak žalovanému 1/ nie je zrejmé, aký úkon má žalobca na mysli, keďže žalovaný 1/ nepodal žiadne vyjadrenie zo dňa 21.6.2021, ale podal vyjadrenie týkajúce sa veci samej zo dňa 21.7.2021. V prípade vyjadrenia zo dňa 18.10.2021, tomuto predchádzalo doručenie podania žalobcu spolu s výzvou súdu, aby sa žalovaný 1/ k uvedenému podaniu žalobcu vyjadril a ďalšia porada s klientom zo dňa 18.10.2021 bola uskutočnená v priamej nadväznosti na doručenie vyjadrenia žalobcu. Taktiež ďalšia porada s klientom zo dňa 7.1.2022 bola uskutočnená z dôvodu, že žalobca doručil na súd zmenu žaloby a preto právny zástupca žalovaného 1/ považoval za nevyhnutné informovať svojho klienta o obsahu zmeny žaloby a vzhľadom na skutočnosť, že na deň 11.1.2022 bolo nariadené pojednávanie, je preto potrebné túto ďalšiu poradu považovať za účelný úkon právnej služby.

5. Žalovaný 2/ sa k sťažnosti žalobkyne vyjadril a pokiaľ ide o žalobkyňou namietaný úkon právnej služby, a to vyjadrenie zo dňa 21.10.2021, tak poukázal na obsah tohto vyjadrenia s tým, že reagoval na tvrdenia žalobkyne uvedené v jej vyjadrení, ktoré mu bolo doručené. Vo svojom vyjadrení uvádzal nové argumenty a nešlo iba o opakovanie argumentov z predchádzajúceho vyjadrenia. Poukázal na zásadu kontradiktórnosti konania, ktorého podstatou je, aby každá procesná strana bola v spore aktívna a mala vždy možnosť využiť svoje procesné práva a predĺžiť súdu svoje argumenty s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Zároveň žalovaný v 2/ žiadal, aby v novom uznesení o výške trov súd rozšíril časť odôvodnenia týkajúcu sa namietaného úkonu právnej služby a aby mu priznal aj nový úkon právnej služby spočívajúci v podaní tohto vyjadrenia k sťažnosti žalobkyne a náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon právnej služby vyčíslil na sumu 631,41 EUR, a teda žiadal zaviazat' žalobkyňu zaplatiť mu náhradu trov konania vo výške 3.001,92 EUR.

6. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom spisu, ako aj so sťažnosťou žalobkyne a vyjadreniami žalovaných 1/, 2/ dospel záveru, že sťažnosť žalobkyne nie je dôvodná, a preto ju s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 1 C.s.p. uznesením č. k. TO-4Cob/36/2021-580 zo dňa 7.6.2023 zamietol a žalovanému 2/ priznal náhradu trov konania o sťažnosti proti žalobkyne v plnej výške. Podľa názoru súdu sa vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení dostatočne a podrobne vysporiadala s vyčíslením trov konania zo strany žalovaných 1/ a 2/, a o výške náhrady trov konania správne rozhodla. Pokiaľ išlo o námietky žalobkyne uvedené v jej sťažnosti, tak súd poukázal na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že ďalšej porade s klientom dňa 18.10.2021 na strane žalovaného 1/ predchádzalo doručenie vyjadrenia žalobkyne spolu s výzvou súdu (č.l. 319), aby sa žalovaní 1/, 2/ k tomuto podaniu žalobkyne vyjadrili v lehote 15 dní od doručenia výzvy a o uskutočnení uvedenej porady s klientom svedčí aj záznam z nej predložený právnym zástupcom žalovaného 1/ (č.l. 499), z obsahu ktorého je jasné, že právny zástupca sa stretol so štatutárnym zástupcom žalovaného 1/ za účelom dohody ohľadne ďalšieho postupu v konaní. Klient bol informovaný o obsahu vyjadrenia žalobkyne a jeho právny zástupca navrhol vypracovať vyjadrenie k podaniu žalobkyne spolu s príslušnou právnou argumentáciou. Po uskutočnení porady s klientom dňa 18.10.2021 následne právny zástupca žalovaného 1/ spracoval vyjadrenie zo dňa 20.10.2021, ktorým reagoval na predchádzajúce vyjadrenie žalobkyne zo 17.9.2021, ako aj na výzvu súdu a v tomto vyjadrení uvádzal aj ďalšie argumenty, ktoré neobsahovalo jeho prvé vyjadrenie zo dňa 21.7.2021 (č.l. 267). Pred pojednávaním vytyčeným na 11.1.2022 žalobkyňa podaním zo dňa 2.1.2022 rozšírila svoju žalobu a v dôsledku toho došlo, ak zmene petitu, pričom toto podanie bolo doručené žalovanému 1/ a podľa záznamu z porady s klientom (č.l.498) právny zástupca žalovaného 1/ dňa 7.1.2022 informoval štatutárneho zástupcu svojho klienta o ďalšom podaní žalobkyne a došlo medzi nimi k dohode ohľadne ďalšieho postupu v súdnom konaní, keď klient bol oboznámený s obsahom zmeny žaloby a argumentáciou žalobkyne, a jeho právny zástupca ho oboznámil s navrhovanou právnou argumentáciou k tejto zmene žaloby, a k možnému ďalšiemu predpokladanému vývoju súdneho konania.

7. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že posledným úkonom právnej služby na strane žalovaného 1/, ktorý žalobkyňa vo svojej sťažnosti namietala, bolo písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa

21.6.2021, pričom bolo potrebné konštatovať, že takýto úkon právnej služby si žalovaný 1/ vo svojom vyčíslení trov právneho zastúpenia vôbec neuplatnil a z obsahu spisu vyplýva, že takýto úkon ani nebol realizovaný, a preto v bode 21. odôvodnenia napadnutého uznesenia ide o zrejmu nesprávnosť, keď miesto tohto úkonu právnej služby mal byť v odôvodnení uvedený iný úkon právnej služby, a to účasť na pojednávaní dňa 11.1.2022, ktorý si právny zástupca žalovaného 1/ v skutočnosti aj uplatnil, ale vyššia súdna úradníčka omylom vo svojom uznesení uviedla ako ďalší úkon vyjadrenie zo dňa 21.6.2021. Z toho vyplýva, že ide o zrejme pochybenie vyššej súdnej úradníčky, ktoré však v zásade nemá vplyv na výšku priznanej náhrady trov konania, pretože žalovanému 1/ vznikol nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní dňa 11.1.2022, a teda tento úkon právnej služby nahrádza vyššou súdnou úradníčkou nesprávne uvedený úkon, a to vyjadrenie zo dňa 21.6.2021. Vzhľadom na uvedené, teda nebol dôvod meniť výrok napadnutého uznesenia o výške náhrady trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/, keďže počet úkonov právnej služby sa nezmenil. Súd všetky žalobkyňou napádané úkony právnej služby vo vzťahu k žalovanému 1/ považoval za účelné a vyplývajúce z procesného postupu v samotnom súdnom konaní, keď žalovaný 1/ sa na výzvu súdu vyjadroval k podaniu žalobkyne, čomu predchádzala porada s právnym zástupcom a rovnako tak za účelný úkon právnej služby je potrebné považovať ďalšiu poradu zo dňa 7.1.2022, ako reakciu na podanie žalobkyne, ktorým došlo k rozšíreniu žaloby a k zmene petitu. Z uvedených dôvodov súd sťažnosť žalobkyne na neúčelnosť úkonov právnej služby v prípade žalovaného 1/ považoval za nedôvodnú.

8. Súd prvej inštancie rovnako sťažnosť žalobkyne považoval za nedôvodnú aj vo vzťahu k výške náhrady trov konania žalovaného 2/, keď žalobkyňa namietala úkon právnej služby a to vyjadrenie z 21.10.2021, ktorému však predchádzala výzva súdu (č.l. 319), aby sa žalovaný 2/ vyjadril k predchádzajúcemu podaniu žalobkyne, pričom uvedeným podaním žalovaný 2/ reagoval na obsah podania žalobkyne, a preto tento úkon právnej služby bolo potrebné považovať za účelný. V tomto svojom podaní žalovaný 2/ uvádzal iné argumenty, ako boli prezentované v jeho predchádzajúcom podaní zo dňa 21.7.2021, ktorým reagoval na žalobu žalobkyne. Z vyššie uvedených dôvodov súd sťažnosť žalobkyne v celom rozsahu zamietol. Žalovaný 2/ si zároveň s podaním vyjadrenia k sťažnosti žalobkyne uplatnil náhradu trov konania za ďalší úkon právnej služby vo výške 631,40 EUR, a preto súd s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 1 C.s.p. rozhodol tak, že žalovanému 2/ priznal náhradu trov tohto konania v plnej výške s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p., nakoľko žalovaný 2/ bol úspešný v konaní o sťažnosti žalobkyne, keďže súd jej sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Podľa názoru súdu v prípade vyjadrenia žalovaného 2/ k sťažnosti žalobkyne ide o účelný úkon právnej služby, keďže žalobkyňa napádala výšku trov konania priznaných žalovanému 2/ a jej sťažnosť bola zaslaná právnenmu zástupcovi žalovaného 2/ s tým, že má možnosť sa nej vyjadriť, čo tento aj využil a vyjadril sa k opodstatnenosti napádaného úkonu právnej služby. V tomto smere súd poukázal na uplatnenie zásady kontradiktórnosti v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktorou sa zaoberal nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.US/220/2018 zo dňa 11.9.2018.

9. Proti II. výroku uznesenia sa v zákonom stanovenej lehote odvolala žalobkyňa a uviedla, že zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť súdu doručovať sťažnosť podanú proti rozhodnutiu vydaného súdnym úradníkom na vyjadrenie protistrane. Ustanovenie § 239 a nasledujúce C.s.p. o sťažnosti explicitne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť ani povinnosť umožniť protistrane vyjadriť sa k nej. Pri sťažnosti nejde o procesný zásah do merita sporu, naviac sťažnosť je koncipovaná ako rýchly a efektívny prostriedok nápravy. Uplatnenie náhrady trov konania za ďalší úkon právnej služby vo výške 631,40 EUR považuje za úkon neúmerný, neprimeraný a nadbytočný, pretože tento úkon žalovaného 2/ neobsahuje žiadne nové skutočnosti podstatné pre meritum sporu. Podľa žalobkyne v prejednávanej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné výnimočne prihliadnuť pri stanovení povinnosti žalobkyne nahradiť trovy konania žalovanému 2/. Je toho názoru, že účelom ustanovenia § 257 C.s.p. je odstránenie neprimeranej tvrdosti voči strane sporu, ktorá nemala v konaní úspech v záujme dosiahnutia spravodlivosti. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nebola v konaní o sťažnosti úspešná, s poukazom na § 257 C.s.p., nemal konajúci súd priznať žalovanému 2/ náhradu trov konania o sťažnosti proti žalobkyne v plnej výške. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

10. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný 2/, ktorý poukázal na § 249 C.s.p., podľa ktorého súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania. Z tohto ustanovenia je zrejme, že C.s.p. v konaní o sťažnosti počíta s aktivitou protistrany. Vo väčšine prípadov bude pre rozhodnutie súdu postačovať výmena písomných podaní strán, zákon však nevylučuje ani

nariadenie pojednávania v konaní o sťažnosti. Civilný proces ako taký (a konanie o sťažnosti nie je výnimkou) je ovládaný zásadou kontradiktórnosti, ktorej podstatou je, aby každá procesná strana bola v spore aktívna a takisto, aby mala vždy možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na argumenty protistrany, a to s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. K aplikácii § 257 C.s.p. uviedol, že žalobkyňa sa na súde domáhala určenia neplatnosti právnych úkonov (konkrétne neplatnosti zriadenia záložných práv na obchodné podiely), čo podľa § 137 C.s.p. nie je prípustný typ žaloby. Žalobkyňa teda podala na súd žalobu, ktorá od začiatku nemala nádej na úspech (na čo ju mal upozorniť jej právny zástupca) a musí za to niesť procesnú zodpovednosť vo forme platenia trov konania, ktoré žalovaným spôsobila (na čo ju mal tiež upozorniť jej právny zástupca). Žalovaný 2/ preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

11. Žalobkyňa na vyjadrenie žalovaného 2/ uviedla, že C.s.p. v ustanoveniach o sťažnosti v § 239 C.s.p. a nasledujúce explicitne nezakotvuje povinnosť súdu doručiť sťažnosť, prípadné vyjadrenie k sťažnosti alebo iné, ďalšie podanie protistrane ani povinnosť umožniť stranám vyjadriť sa k takýmto podaniam. Na základe uvedeného má za to, že takýto úkon právnej služby žalovaného 2/ je nadbytočný a poukázala na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 563/2020 z 25.1.2021. Ďalej poukázala na nález IV. ÚS 152/2014 a podľa uvedeného nálezu súd môže rozhodnúť o nepriznaní trov konania s ohľadom na prípady osobitného zreteľa, čo potvrdzuje aj § 257 C.s.p. Podľa žalobkyne úlohou súdu v konaní o sťažnosti je efektívne preskúmať rozhodnutie súdu a docieľiť nápravu rozhodnutia. Ďalší úkon žalovaného 2/ považuje za nadbytočný a nedôvodný.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) prejednal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

13. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a konštatuje, že súd prvej inštancie sa vecne a právne správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie súdu o priznaní náhrady trov konania o sťažnosti žalovanému 2/ v plnej výške a svoje rozhodnutie dostatočne a náležitým spôsobom odôvodnil.

16. Predmetom konania je odvolanie žalobkyne voči výroku II., ktorým súd priznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania o sťažnosti v plnej výške. V odvolaní žalobkyňa namietala 1 úkon právnej služby, a to vyjadrenie k sťažnosti, kedy súd prvej inštancie doručil sťažnosť žalobkyne na vyjadrenie žalovanému 2/ a tak umožnil protistrane vyjadriť sa, pričom žalovaný 2/ si tento právny úkon vyčísľil. Žalobkyňa uviedla, že tento úkon (vyjadrenie) neobsahuje žiadne nové skutočnosti. Odvolací súd má za to, že uvedená argumentácia žalobkyne je irelevantná, pretože strana sporu má možnosť sa k odvolaniu (sťažnosti) vyjadriť, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 220/2018 zo dňa 11.9.2018, ktorý zdôraznil, že na splnenie požiadaviek spojených s právom na spravodlivé súdne konanie, je totiž potrebné, aby sa účastníci konania oboznámili a mali možnosť kontradiktórne sa vyjadriť ku skutkovým, ako aj k právnym okolnostiam, ktorú sú rozhodujúce pre výsledok konania. Odvolací súd taktiež dáva do pozornosti nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 16/2021 zo dňa 20.4.2021, podľa ktorého „ustanovenie § 239 a nasledujúce Civilného sporového poriadku o sťažnosti explicitne nezakotvujú povinnosť súdu doručiť sťažnosť ani povinnosť umožniť protistrane vyjadriť sa k nej. Absencia výslovnej právnej úpravy však automaticky neznamená, že v sťažnostnom konaní sa princíp kontradiktórnosti neuplatňuje. Ten je z hľadiska „rozsahu, ktorý určí zákon“ (čl. 9 Civilného sporového poriadku), vymedzený princípom rovného postavenia strán v konaní, teda prostredníctvom čl. 6 Civilného sporového poriadku, keď sa toto rámcové ustanovenie v prípade absencie osobitnej úpravy dotknutého postupu použije primerane na okolnosti prípadu. Ponechanie priestoru na opozitné vyjadrenie je naliehavé najmä vtedy, ak súd na podklade argumentácie podanej sťažnosti indikuje možnosť zmeniť rozhodnutie v neprospech protistrany“. Zo

spisu odvolací súd zistil, že na základe výzvy súdu prvej inštancie zo dňa 5. 5. 2023 sa žalovaný 2/ mal možnosť sa v prípade ak to považuje za potrebné vyjadriť k sťažnosti v lehote 10 dní. Žalovaný 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa k sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 1.6. 2023 a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania za vyjadrenie k sťažnosti žalobkyne. S poukazom na vyššie citované nálezy Ústavného súdu je podľa odvolacieho súdu potrebné, aby bola zachovaná rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania tým, že sporové strany majú možnosť sa oboznámiť a následne vyjadriť ku skutkovým a právnym tvrdeniam protistrany a vyjadriť k nim svoje stanovisko.

17. K možnosti aplikácie ust. § 257 C.s.p., ktorú navrhla žalobkyňa v odvolaní odvolací súd uvádza, že predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 C.s.p.) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 C.s.p.). Predmetnú normu nie je možné interpretovať tak, že je použiteľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania, nakoľko priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa tohto ustanovenia rozhodovať len vo výnimočných prípadoch, pričom jej účelom je odstránenie neprimeranej tvrdosti, t.j. dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Zároveň je potrebné uviesť, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je možné predmetné ustanovenie považovať za svojvoľne aplikovateľné, pretože súd je povinný skúmať existenciu okolností hodných osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne (nejedná sa o automatické pravidlo) a je potrebné ho vykladať prísne reštriktívne“.

18. Odvolací súd v preskúmvanej veci nevzhliadol dôvod pre použitie ust. § 257 C.s.p., pretože nemal v danom prípade preukázanú existenciu výnimočných okolností prípadu, ktoré by opodstatňovali nepriznanie trov konania žalovanému 2/ aplikovaním ustanovenia § 257 C.s.p. Iba zo samotnej skutočnosti, že žalobkyňa nebola v konaní o sťažnosti úspešná a súd prvej inštancie nemal podľa žalobkyne priznať žalovanému 2/ náhradu trov konania o sťažnosti v plnej výške, nie je možné odvodiť výnimočnosť prípadu, pre ktorú by malo byť rozhodnuté žalobcom požadovaným spôsobom. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňou prezentovaná argumentácia vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania s odkazom na § 257 C.s.p. v žiadnom prípade nenapĺňa dikciu tohto zákonného ustanovenia a žalobkyňou tvrdené skutočnosti nemožno kvalifikovať ako naplnenie kumulatívnych podmienok pre uplatnenie výnimky z pravidla zakotveného v ustanovení § 255 ods. 1 C.s.p.. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v ust. § 255 ods. 1 C.s.p. ako aj v ust. § 256 ods. 1 C.s.p. sa premietajú zákonné princípy, podľa ktorých náhrada trov zaťažuje stranu, ktorá v spore nebola úspešná, resp. stranu, ktorá zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď priznal žalovanému 2/ v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti žalobkyne v plnom rozsahu, keďže tento bol v konaní o sťažnosti plne úspešný. Súd prvej inštancie vychádzal zo zásady úspechu v konaní o sťažnosti, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Podľa zásady úspechu súd prizná náhradu trov konania úspešnej strane proti neúspešnej strane. Len v prípade, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať / §257 C.s.p./Z uvedeného vyplýva, že strana, ktorá mala plný úspech v konaní, má nárok na náhradu účelne vynaložených trov proti strane, ktorá úspech nemala. O výške účelne vynaložených trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p..

19. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že pri uložení povinnosti nahradiť trovy konania sa nedostatočne zohľadnila jej zložitá sociálna situácia. Vzhľadom na dôvodnosť podaného odvolania a následky, ktoré sú v príčinnej súvislosti so zložitou sociálnou situáciou žalobkyne sú tieto dôvody hodným osobitného zreteľa. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje. Zároveň je potrebné uviesť, že v konaní o sťažnosti nebolo možné aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p., z dôvodu neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. To, že nebola žalobkyňa v konaní o sťažnosti úspešná, a teda nemal konajúci súd priznať žalovanému 2/ náhradu trov konania o sťažnosti proti žalobkyne v plnej výške, nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, z hľadiska aplikácie § 257 C.s.p. Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že žalobkyňa v konaní svoje tvrdenia vo vzťahu k aplikácii § 257 C.s.p. /jej zložitá sociálna situácia.../ žiadnym spôsobom nepreukázala.

20. Vzhľadom k uvedenému, dôvody odvolania žalobkyne voči II. výroku vyhodnotil odvolací súd ako právne irelevantné a napadnutý II. výrok uznesenia ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Keďže v odvolacom konaní bol vo vzťahu k podanému odvolaniu voči uzneseniu v časti náhrady trov konania úspešný žalovaný 2/, odvolací súd mu priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Toto uznesenie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).